

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 7/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 728/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2009 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 728/2008.

Sťažovateľ odôvodnil porušenie svojich práv tým, že žalobu podal 2. augusta 2006 miestne príslušnému Okresnému súdu Bratislava II, spis bol však odoslaný na miestne nepríslušný okresný súd, ktorý pokračuje v zbytočných priet'ahoch vedúcich k porušeniu jeho práv, pričom sťažnosť na priet'ahy predsedníčke okresného súdu sa na priebehu konania nijako neprejavila.

Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd vyslovil, že postupom okresného súdu v označenom konaní došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby prikázal okresnému súdu konať bez ďalších priet'ahov a priznal mu finančné zadost'učinenie 2 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľ namieta porušenie označených práv postupom okresného súdu, ktorý sa vyznačuje zbytočnými priet'ahmi výlučne z dôvodov na strane okresného súdu.

Sťažovateľ priložil k sťažnosti kópie viacerých podaní adresovaných Okresnému súdu Bratislava III a okresnému súdu, ktorými žiadal o odstránenie nečinnosti v jeho veci. Predsedníčka okresného súdu reagovala na jeho sťažnosť prípisom sp. zn. Spr. 2050/2008 z 3. novembra 2008, v ktorom sa vyjadrila k úkonom vykonaným okresným súdom, konštatovala objektívny priet'ah v konaní v období od 1. januára 2008 do 30. októbra 2008 zapríčinený nedostatočným personálnym obsadením okresného súdu a k stavu konania uviedla, že vo veci zatiaľ nebolo uskutočnené pojednávanie, pretože sťažovateľ neodstránil nedostatky návrhu, na čo ho vyzval 11. mája 2007 ešte Okresný súd Bratislava III.

V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zistil, že konanie začalo 2. augusta 2006 doručením žaloby sťažovateľa Okresnému súdu Bratislava II. Sťažovateľ sa ňou domáhal proti odporcovi Psychiatrickej nemocnici P. vyhlásenia neplatnosti znaleckého posudku č. 4/2006 a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 50 miliónov Sk z dôvodu značného zníženia dôstojnosti jeho osoby v súvislosti s uvedeným posudkom. Vec bola 22. augusta 2006 postúpená z dôvodu miestnej príslušnosti Okresnému súdu Bratislava III, kde bol spis doručený 14. septembra 2006. Okresný súd Bratislava III vyzval 12. marca 2007 sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh a 11. mája 2007 ho vyzval na odstránenie nedostatkov návrhu. V odpovedi na túto výzvu sťažovateľ 13. augusta 2007 požiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Uznesením z 15. novembra 2007 Okresný súd Bratislava III priznal sťažovateľovi oslobodenie od súdneho poplatku a 12. decembra 2007 mu ustanovil na zastupovanie advokátku. Prípisom zo 7. januára 2008 bol spis postúpený novovytvorenému okresnému súdu, kde bol doručený 15. januára 2008 a postupne bol pridelený trom sudkyňiam. Prvý úkon okresný súd urobil 30. októbra 2008, keď zaslal uznesenie o ustanovení advokátky účastníkom. V prvom polroku 2009 okresný súd štyrikrát (12. januára 2009, 18. marca 2009, 28. apríla 2009 a 4. júna 2009) písomne reklamoval nevrátenie doručienky od ustanovenej advokátky. Dňa 3. júla 2009 bola doručená odpoveď pošty, že advokátka prevzala uznesenie o jej ustanovení 3. novembra 2008. Prípisom z 15. júla 2009 okresný súd vyzval odporcu na

vyjadrenie, či súhlasí s navrhovaným vystúpením z konania, a uznesením z 1. októbra 2009 rozhodol o pripustení zámeny účastníka na strane odporcu tak, že z konania vystúpi Psychiatrická nemocnica P. a vstúpi Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Okresný súd 4. novembra 2009 určil termín prvého pojednávania na 9. marec 2010.

Z uvedeného prehľadu vyplýva, že konanie je poznačené kratším obdobím nečinnosti Okresného súdu Bratislava III (po doručení veci 14. septembra 2006 sa ňou začal zaoberať v marci 2007), ako aj okresného súdu v trvaní 10 mesiacov, čo pripustila aj predsedníčka tohto súdu a uviedla, že bol spôsobený objektívnymi dôvodmi spočívajúcimi v nedostatočnom obsadení súdu, na ktoré však nemožno prihliadať pri posudzovaní, či príslušný súd dôsledne rešpektoval základné práva účastníkov konania vrátane práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (napr. III. ÚS 14/00, III. ÚS 133/03). Z prehľadu úkonov tiež vyplýva, že dosiaľ sa rozhodovalo o viacerých procesných návrhoch sťažovateľa a postup konajúcich súdov bol v podstatnej miere podmienený správaním samotného sťažovateľa. V čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu okresný súd vo veci sťažovateľa konal a bol určený termín prvého pojednávania.

Ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v súlade so svojou judikatúrou (napr. IV. ÚS 22/03, IV. ÚS 299/04) uvádza, že v posudzovanom konaní nesie procesnú zodpovednosť za uvedenie jasného, určitého a zrozumiteľného žalobného návrhu na rozhodnutie vo veci samej účastník konania, ktorý návrh predkladá, a tým je v tomto prípade sťažovateľ [§ 6, § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a iné]. Sťažovateľ je tiež povinný splniť aj ostatné zákonom ustanovené predpoklady na prístup k súdnej ochrane [(čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), m. m. IV. ÚS 250/04]. Ústavný súd tiež musí brať do úvahy, že rozhodovanie o procesných návrhoch, o ktorých je podľa Občianskeho súdneho poriadku všeobecný súd povinný rozhodnúť ešte pred vlastným prejednaním a rozhodnutím o merite veci, je okolnosťou, ktorú musí v záujme spravodlivého a objektívneho posúdenia zohľadniť pri posudzovaní tvrdenia o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide právo podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru), pretože takáto okolnosť v zásade bráni súdu konať a rozhodnúť vo veci samej, a tým splniť účel tohto základného práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (I. ÚS 128/03, II. ÚS 133/03). Tiež nie každá zistená nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe znamená porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (II. ÚS 63/05).

Ústavný súd aplikujúc svoju stabilizovanú judikatúru na skutkové okolnosti danej veci posúdil, že vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania nemožno v danom štádiu prerokovania veci konštatovať, že zistený ojedinelý prietah v postupe okresného súdu dosahuje intenzitu zbytočných prietahov, pričom v čase predbežného prerokovania sťažnosti už podľa zistení ústavného súdu nedochádzalo k prietahom. Podľa judikatúry ústavného súdu ak sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04 a iné).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2010